

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z wniosku "M." Spółka
z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w P.
przy uczestnictwie J.S., W. spółki partnerskiej w W.
o wpis zmiany administratora hipoteki,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej W. spółki partnerskiej w W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt III Ca (....),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od W. spółki partnerskiej w W. na rzecz "M."
Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

1. Postanowieniem z 13 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację uczestniczki W. spółki partnerskiej w W. od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z 1 marca 2018 r. w sprawie z wniosku „M.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w P. z udziałem J.S. o wpis zmiany administratora hipoteki.

2. Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wywiodła uczestniczka W. spółka partnerska w W., powołując się na naruszenie art. 626⁸ § 2 K.p.c., art. 393 § 2 K.c. oraz art. 746 § 1 K.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 K.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 K.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 K.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 K.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 K.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 K.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania,

zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 K.p.c. przesłanek przysądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.). Ze względu na odmienny cel instytucji przysądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszoną i rozpoznawaną nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

4. Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołując się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 K.p.c.). Podała, że istnieje potrzeba rozstrzygnięcia czy „umowa zawarta przez emitenta z administratorem hipoteki w oparciu o dyspozycję art. 7 ust. 1a ustawy z 29 czerwca 1995 r. o obligacjach (*obowiązującej w dacie powstania obligacji serii A wyemitowanych przez Wnioskodawcę*) może być przez emitenta swobodnie wypowiedziana mimo sprzeciwu obligatariuszy, na rzecz których taki administrator działa (dochodząc zaspokojenia wierzytelności przysługujących obligatariuszom wobec emitenta), czy też - zawarcie takiej umowy z administratorem hipoteki i powstanie po stronie administratora hipoteki zobowiązania do działania na rzecz obligatariuszy (zaakceptowanego przez obligatariuszy z chwilą objęcia obligacji) powoduje jednocześnie powstanie określonych uprawnień po stronie każdego z obligatariuszy, stanowiąc również zastrzeżenie, o którym mowa w pkt 393 § 2 k.c., które nie może być odwołane ani zmienione bez zgody obligatariuszy”. Konieczne jest też, w ocenie skarżącej, doprecyzowanie zakresu kognicji sądu wieczystoksięgowego określonej w art. 626⁸ § 2 K.p.c. i dokonanie oceny czy sąd wieczystoksięgowy może *a priori* przyjąć skuteczność dokonanej czynności prawnej, opierając się wyłącznie na brzmieniu jednostronnego oświadczenia woli zawartego w dokumencie dołączonym do wniosku, pomijając istotne wątpliwości co do

materialnoprawnej skuteczności takiej jednostronnej czynności podnoszone w toku postępowania przez stronę, której prawa mają zostać wykreślone z księgi wieczystej.

5. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003/18/436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r. (II PK 284/11, niepubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie, jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne".

6. Skarżąca nie sprostала powyższym wymaganiom. Ograniczyła się do sformułowania pytań odnoszących się do treści art. 7 ust 1a ustawy z 29 czerwca 1995 r. o obligacjach oraz art. 626⁸ § 2 K.p.c., skarga kasacyjna nie zawiera jednak pogłębionego wyводу wskazującego, że kwestie te stanowią faktyczne poważne wątpliwości prawne, które można uznać za zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 K.p.c. Brak w skardze wyodrębnionych argumentów wskazujących na możliwe rozbieżne drogi interpretacji oraz wykazania, że wątpliwości przytoczone we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, są inne od tych, które występują w każdym procesie decyzyjnym. Sformułowania skargi kasacyjnej pozwalają na przyjęcie, że skarżącym nie chodzi o przedstawienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 K.p.c., a jedynie o poddanie zaskarżonego postanowienia kontroli kasacyjnej.

7. Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 K.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 i art. 13 § 2 K.p.c. w zw. z § 5 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

as]

aj